

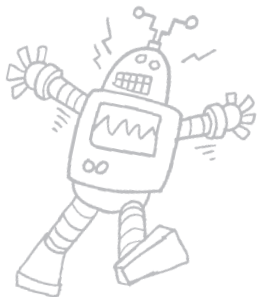
MAX

EINSTEINOVÁ

REBELOVÉ S DOBRÝM SRDCEM

JAMES PATTERSON
CHRIS GRABENSTEIN

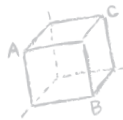
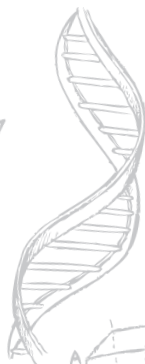
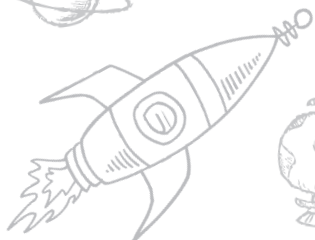
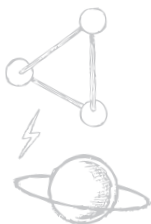
$$E=MC^2$$

MAX

EINSTEINOVÁ

REBELOVÉ S DOBRÝM SRDCEM

Postavy a události v této knize jsou pouze fiktivní.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať už žijícími, nebo zesnulými, je čistě náhodná
a nebyla autorským záměrem.

Copyright © Zero Point Ventures, LLC 2019
Text © James Patterson and Chris Grabenstein 2019
Illustrations © Beverly Johnson 2019
Translation © Vojtěch Ettler 2020
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2020
All rights reserved

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency

ISBN 978-80-7529-972-7
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

MAX

EINSTEINOVÁ

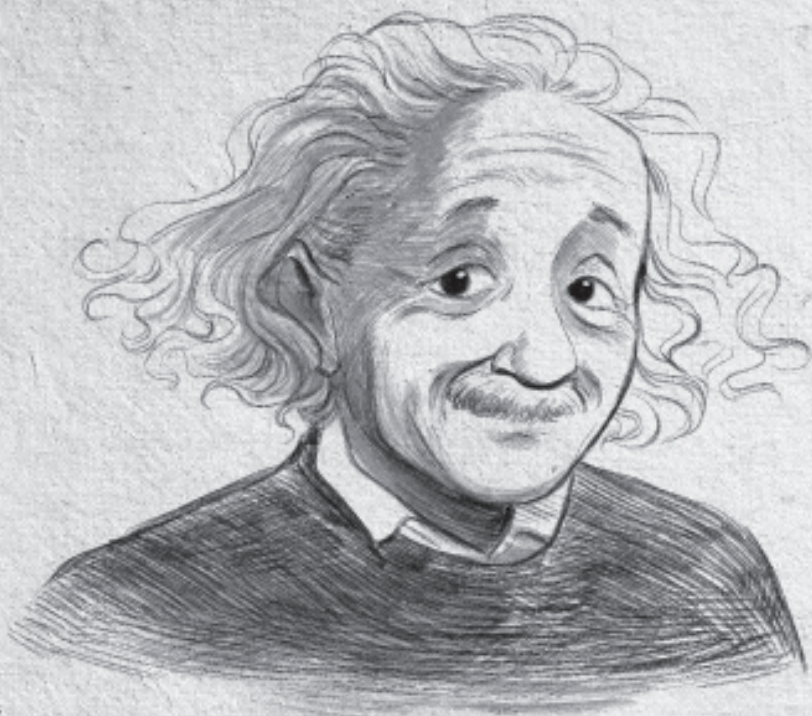
REBELOVÉ S DOBRÝM SRDCEM

JAMES PATTERSON
CHRIS GRABENSTEIN

Ilustrovala Beverly Johnsonová

Přeložil Vojtěch Ettler

„Světnezníci, kteří páchají zlo,
ale ti, kteří tomu přihlížejí
a nic neudělají.“

Albert Einstein

NEW YORK

Max Einsteinová měla mizernou náladu, protože právě provozovala svou nejmíň oblíbenou činnost na světě: NIC!

Svět se sám nezachrání! rozčilovala se v duchu.

Ano, věděla, že na ni na každém rohu číhá nebezpečí, obzvláště po tom vydařeném dobrodružství v Africe. Jenže už ji nebavilo poslouchat rozkazy. „Držet se stranou“ a „hrát na jistotu“. Prostě musela vypadnout z tohoto pokoje, který jí začínal čím dál víc připadat jako vězení — se vším všudy, dokonce i s ostrahou, která měla základnu v pokoji přes chodbu a ze všech sil se snažila být nenápadná, což jde těžko, když jste dvojka skoro dvoumetrových svalovců napasovaných v těsném obleku.

Cestuj

Fajn, aby jim Max nekřivdila, byli to její vlastní osobní strážci, kteří ji chránili před Korporací — nebezpečnou bandou zloduchů, kteří by se neštítili ničeho, jenom aby se jim podle jejich názoru ta nejchytřejší holka na planetě dostala do rukou. Ale stejně. Max o ně nestála. Byl to Benův nápad. Ben si často s něčím dělal hlavu, obzvlášť na čtrnáctiletého miliardáře. (Jo, je to tak.)

Max na smartphonu zkontrolovala počasí. Třicet tři stupňů a vlhkost vzduchu devadesát procent. Parno. V létě se z New Yorku stávala úmorná betonová sauna.

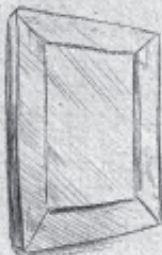
„Musím ven,“ řekla figurce Einsteina s kývací hlavou, která se na ni smála z nitra jejího otlučeného starého kufuru. Kufur stál v rohu kolejního pokojíku, otevřené víko měl opřené o stěnu a byl to Maxin cestovní oltář zasvěcený všemu, co mělo nějakou spojitost s Einsteinem. Ještě nedávno Max bydlela v pěkném, úplně novém bytě nad opravenými koňskými stájemi. Jenže před pár měsíci Ben přišel s tím, že se Max musí přestěhovat na nějaké bezpečnější a chráněnější místo, kde bude většinu času dělat to, co dělala i tehle víkend.

NIC!

Těleso v klidovém stavu zůstává v klidovém stavu, připomněla si v duchu první pohybový zákon sira Isaaca Newtona. Těleso v pohybu zůstává v pohybu.

Byl čas uvést se do pohybu.

Jak pláchnou t pomocí vědy

Natočení zrcadla je klíčové, protože úhel, pod kterým na něj dopadají světelné paprsky, se rovná úhlu, pod kterým se od něj odrážejí.

Nicnetušící bodyguardi.

Venkovní oblečení bezpečně zakryto.

Max si kudrnatou hřívu měděných vlasů stáhla do cucíku. Přes kraťasy a tričko (na kterém bylo písmeny ve stylu *Star Wars* napsáno „Ať tě provází hmotnost krát zrychlení“) si oblékla župan a vklouzla do gumových žabek. Do toaletní tašky nacpala tenisky s ponožkami a schovala je pod šampon a mycí houbu. Navrch položila malé kosmetické zrcátko.

Vyšla ze svého pokoje 723 na chodbu a zamířila na její konec.

Z pokoje naproti se okamžitě vynořili její dva bodyguardi. Oba byli muži a oba měli v uchu sluchátko na krouceném drátu.

„Nazdar, kluci,“ zašveholila Max, „jenom si jdu dát rychlou sprchu.“

Bodyguardi přikývli. „Bud', ehm, opatrná,“ poučil ji ten jménem Džamál.

„Kdybys něco, no, jako potřebovala, budeme tady,“ zahuhlal ten mladší, který se jmenoval Danny.

Ani jeden z nich se nijak netoužil přiblížovat ke společné dívčí umývárně na univerzitní koleji. Jo, Max bylo sice teprve dvanáct, ale už chodila na Kolumbijskou univerzitu. Ne jako studentka. Byla tam jako takzvaná „mimořádná profesorka“. To znamenalo, že přes týden tam vysokoškoláky učila.

„Díky, pánové,“ řekla Max svým strážcům.

Ležérně se rozešla chodbou a dávala si záležet, aby na sobě nedala nic znát. Sprchy se nacházely hned za pokojem 716.

Stejně jako schody ven.

Sklopila oči k zrcátku, které narafičila tak, aby viděla za sebe. Když přešla dveře vedoucí na schodiště a zatočila doprava do umývárny, oba muži zase zmizeli v pokoji 722. Max spláchla záchod, aby slyšeli nějakou vodu. Pak odložila župan na věšák, sedla si na prkénko, shodila žabky a přezula se do normálních bot.

Ještě jednou zrcátkem potají nakoukla do chodby.

Vzduch byl čistý.

Pro toaletní tašku se vrátí později. Možná si dokonce dá i tu sprchu.

Ale napřed musí prchnout z tohohle „vězení“ a jít něco DĚLAT... cokoli!

Na vlastní pěst.

Bez ochranky.

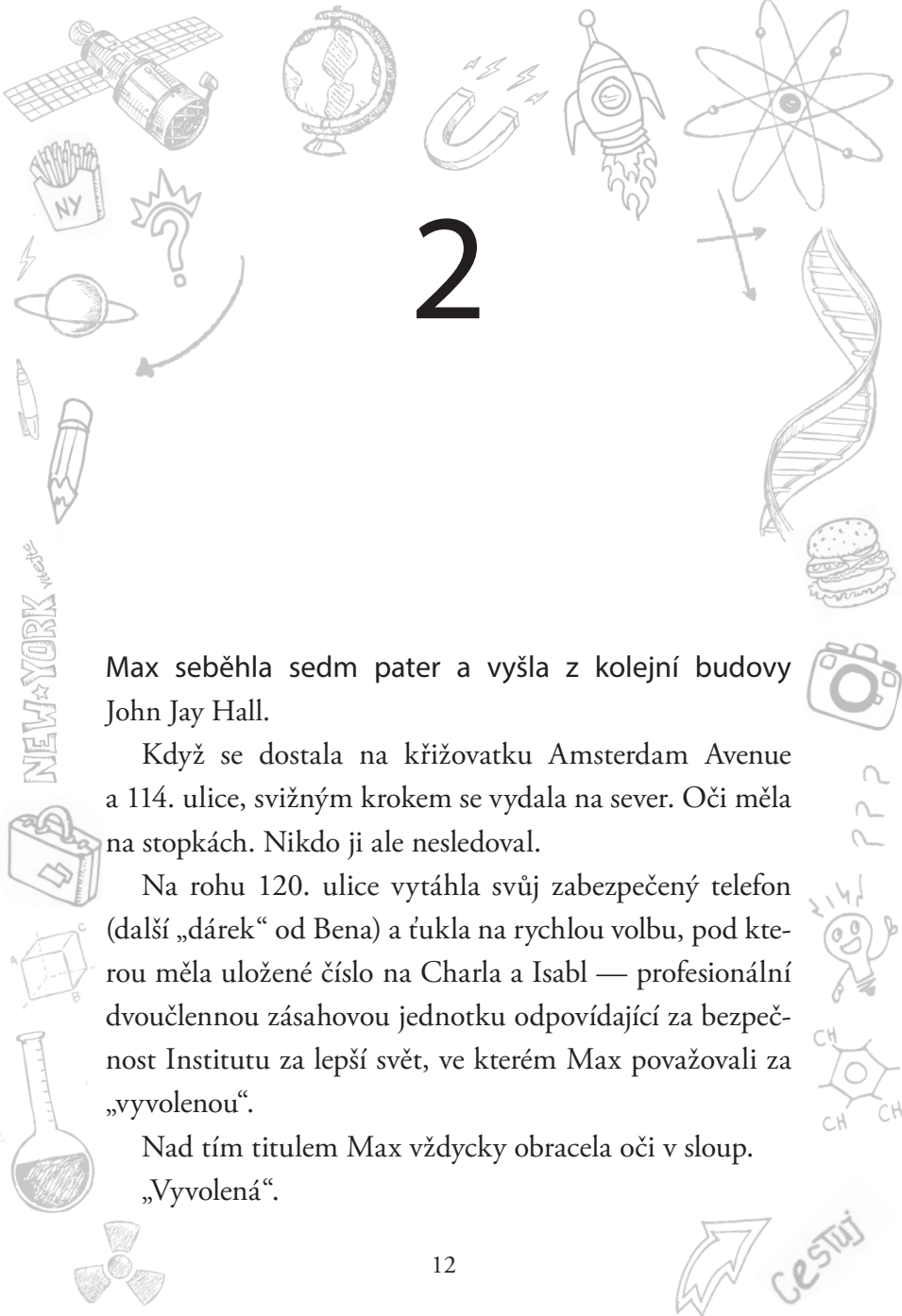
2

Max seběhla sedm pater a vyšla z kolejní budovy John Jay Hall.

Když se dostala na křižovatku Amsterdam Avenue a 114. ulice, svižným krokem se vydala na sever. Oči měla na stopkách. Nikdo ji ale nesledoval.

Na rohu 120. ulice vytáhla svůj zabezpečený telefon (další „dárek“ od Bena) a řukla na rychlou volbu, pod kterou měla uložené číslo na Charla a Isabl — profesionální dvoučlennou zásahovou jednotku odpovídající za bezpečnost Institutu za lepší svět, ve kterém Max považovali za „vyvolenou“.

Nad tím titulem Max vždycky obracela oči v sloup. „Vyvolená“.

NEW YORK

Cestuj

To znělo tak strašně... *harrypotterovsky*.

Jenže ultra bohatý mecenáš Ben si Max vyvolil za velitelku týmu těch nejbystřejších malých géníů a pověřil je, ať společnými silami zlepší svět.

Jo, je to tak.

Ben byl cílevědomý mladík s velkými ideály, a ještě větším rozpočtem. „Usilujeme o to, aby se provedly zásadní změny, které zachrání planetu a spolu s ní i člověka,“ dozvěděla se Max hned ze začátku svého pobytu na základně ILS v Jeruzalémě. A Ben v tom důvěřoval jedině dětem.

„Max?“ ozval se z telefonu Charl. Měl zvláštní přízvuk, který si Max pořád nedokázala úplně zařadit. Možná izraelský? Východoevropský? Každopádně tajemný a cizí. „Kde jsi?“

„Venku.“

„Cože? Jsou s tebou Džamál a Danny?“

„Ne. Ale nemůžou za to. Myslí si, že jsem ve sprše.“

Charl si povzdechl. „Max, to už jsme probírali. Potřebuješ ostrahu. Korporace má špehy všude...“

Korporace. Zločinecký syndikát mocných, který ILS šlapal na paty. Kde chtěl Ben a ILS provést změny a zlepšit lidem život, tam chtěla Korporace vydělat peníze a přilepšit svým bankovním účtům. Jeden z jejích členů, doktor Zacheus Zimm, se navíc snažil Max zlákat do svých slu-

žeb. Byl jako Darth Vader, který se Max neustále pokoušel přetáhnout na temnou stranu Síly.

Zatím bez úspěchu.

Zatím.

Doktor Zimm totiž naznačil, že má informace o Maxině minulosti. Možná dokonce věděl, kdo byli její rodiče a proč se jmenuje „Einsteinová“. Max si na rodiče nepamatovala. Celý život prožila v sirotčincích, u pěstounů a později s dalšími lidmi bez domova. Tedy samozřejmě jenom do chvíle, než si pro ni přišel ILS a přepravil ji do Jeruzaléma.

„Max?“ Charlův hlas zněl z telefonu pevně a neústupně. „Teď máš za úkol zůstat v bezpečí. Doktor Zimm a Korporace po tobě pořád jdou. Vrať se prosím na kolej. Okamžitě.“

„Kdy pojedeme na další misi?“ zeptala se Max a v podstatě Charla ignorovala. Byla totiž hodně jako její vzor, profesor Einstein. O autoritách a přímých rozkazech si myslela své.

„Žádná ‚další mise‘ ILS nebude, když tě doktor Zimm chytí, Max.“

„Fajn,“ opáčila, „tak si holt budu muset vymyslet nějakou vlastní.“

„Max?“

„Jenom podléhám prvnímu Newtonovu zákonu, Charle. Jsem těleso v pohybu. Musím v pohybu zůstat.“

Přerušila spojení a vypnula mobil, aby se jí Charl už nedovolal.

Na ulici Martina Luthera Kinga zatočila doprava a zamířila do Harlemu.

Na místě, kde třída přecházela v Západní 125. ulici, Max před vinárnou uviděla partu dovádějících dětí. Aby se trochu zchladily, proskakovaly proudem vody, který tryskal z otevřeného požárního hydrantu.

„Hej, uličníci!“ zahulákal na ně z balkonu našťvaný stařík. Kolem pasu měl omotaný ručník. „Snažím se tu osprchovat! Kvůli vám má voda malý tlak!“

Děti se jenom zasmály a cachtaly se dál.

„A dost! Volám policii.“

Stařík jim pohrozil pěstí a odpochoval dovnitř, nepochybně aby zvedl sluchátko a vytočil 911.

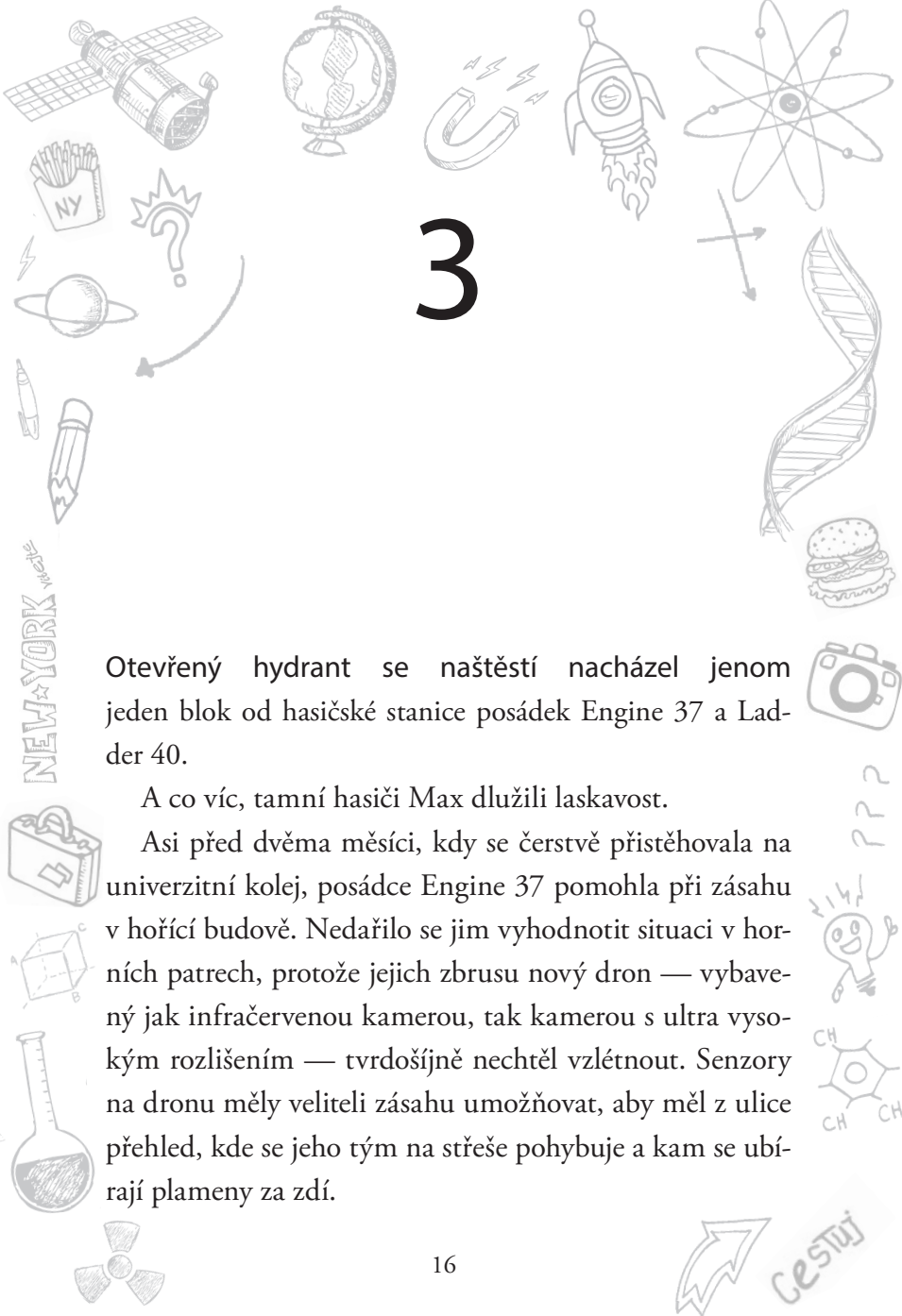
Max se vrhla do akce. Musela. Nemohla se držet stranou ani hrát na jistotu. Ne když partě děcek hrozily potíže jenom proto, že se prostě chovají jako děti.

3

Otevřený hydrant se naštěstí nacházel jenom jeden blok od hasičské stanice posádek Engine 37 a Ladder 40.

A co víc, tamní hasiči Max dlužili laskavost.

Asi před dvěma měsíci, kdy se čerstvě přistěhovala na univerzitní kolej, posádce Engine 37 pomohla při zásahu v hořící budově. Nedařilo se jim vyhodnotit situaci v horních patrech, protože jejich zbrusu nový dron — vybavený jak infračervenou kamerou, tak kamerou s ultra vysokým rozlišením — tvrdošjně nechtěl vzlétnout. Senzory na dronu měly veliteli zásahu umožňovat, aby měl z ulice přehled, kde se jeho tým na střeše pohybuje a kam se ubírají plameny za zdí.

NEW YORK

Cestuj

Jenže dron dřepěl na zemi.

A tak Max veliteli poradila improvizovanou létající náhradu.

„Odmontujte z dronu kamery,“ sdělila mu. „Sežeňte si průhledný plastový pytel na odpadky a drátěné ramínko, na které se kamery zavěsí. Tamhle v samošce kupte plechovku s hořlavým gelem, zapalte ji, přidělejte na tu kosturu z ramínka a máte primitivní horkovzdušný balon, který vám kamery vynese na střechu.“

Velitel jednotky, který se podle odznaku jmenoval Morkal, na ni zůstal civět.

Max mu pohled oplácela.

„Slyšeli jste ji,“ štěkl velitel Morkal. „Vytvořte mi horkovzdušný balon z pytle na odpadky! *Pronto!*“

„Jenom si dejte pozor, ať je průhledný, pane,“ připomněla mu Max. „Jinak...“

„Jasně. Jinak uvidíme jenom černý obraz.“

Hasiči tehdy dali maličkou vzducholod' dohromady a úspěšně vypustili obě kamery vzhůru.

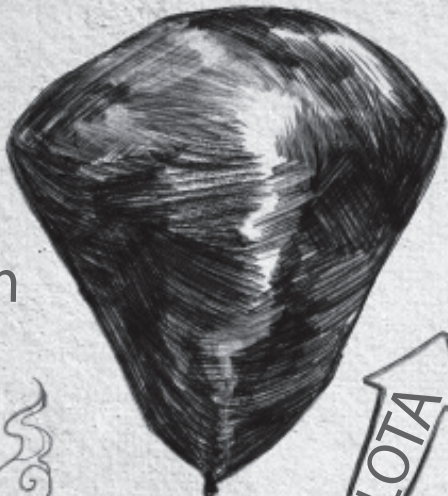
Teď Max doufala, že tytéž požárníky bude moct poprosit, aby píchli dětem ze sousedství, které kvůli troše osvěžení nevědomky porušily zákon a odšroubovaly uzávěř z hydrantu.

Přiřítla se na stanici a uviděla známou tvář.

„Veliteli Morkale?“

Ohněm proti ohni

Horký vzduch
stoupá. A spolu
s ním i pytel
na odpadky.

„A helemese, zdravíčko, Max. Jak se vede?“

„Docela dobře, pane, ale tak trochu potřebuju vaši pomoc.“

„Chceš postavit větší balon?“ zavtipkoval hasič. „Jít s ním do průvodu na Den díkůvzdání?“

„Ne, pane. Teda byla by to švanda... ale teď jde o potíž s hydrantem.“

„Kde?“

„Kousek dál v ulici. Potřebuje kropítko.“

„Není problém.“

„Jenomže ho potřebuje hned. Jinak bude parta dětí v bryndě. Podle nařízení města New York jim hrozí třicet dní vězení nebo pokuta tisíc dolarů.“

„Ony ten hydrant otevřely?“

Max přikývla.

„Jenom si posbírám vercajk,“ prohlásil velitel stanice.

„Vy to opravíte sám?“

„Hele, dlužím ti to, Max. Navíc je tak horko, že se k těm děckám možná přidám.“

Max a velitel spěchali ulicí s kropítkem v ruce — důmyslným zařízením, které se nasadí na výpusť hydrantu a zmírní mohutný vodotrysk na příjemnou sprchu. Děrovaný uzávěr omezí množství stříkající vody zhruba ze čtyř tisíc litrů za minutu na nějakých sto.

„Taky to nebude tak štípat,“ sdělil velitel Morkal dě-